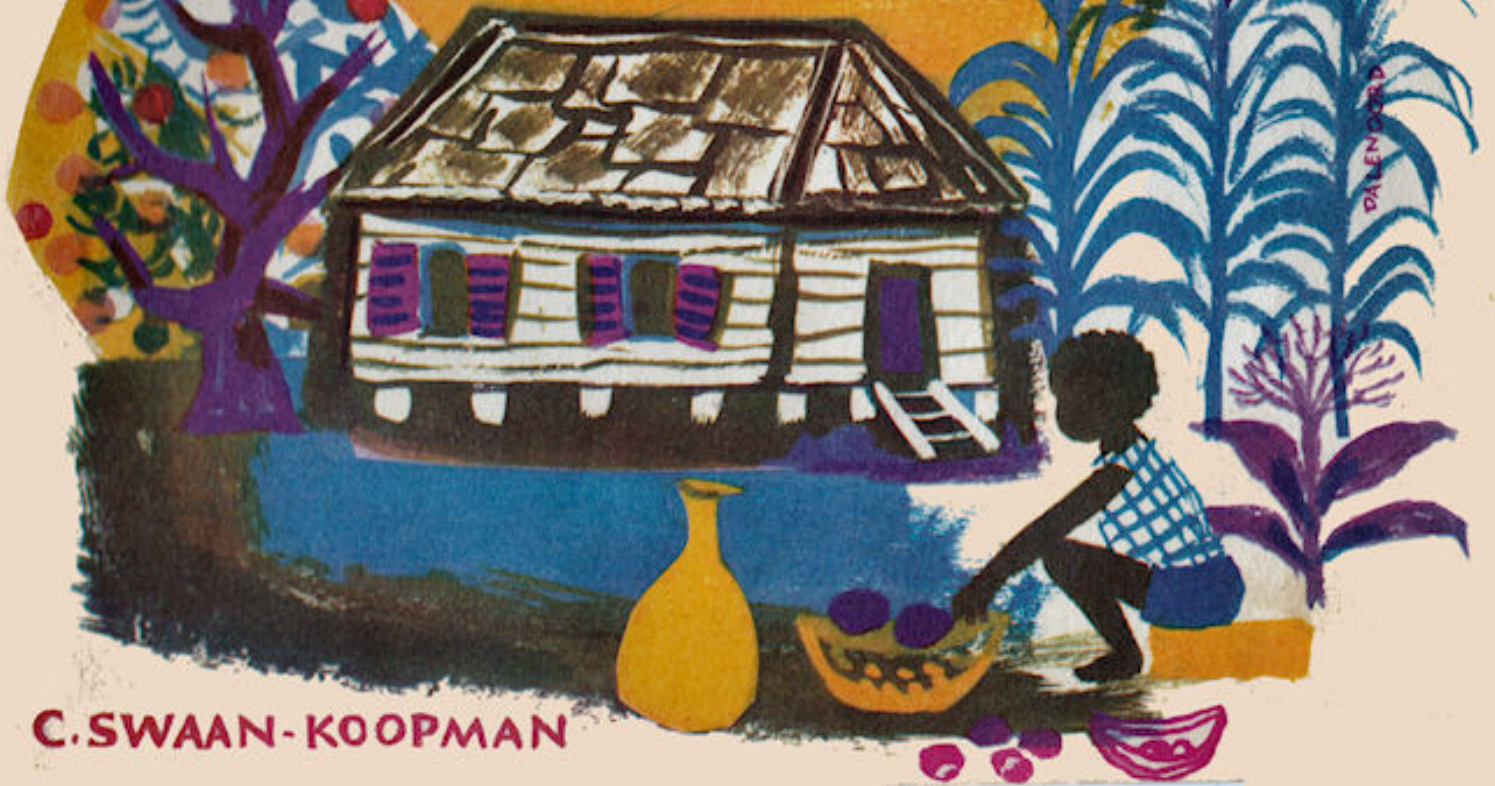

DE NIEUWE SCHOENTJES

C. SWAAN-KOOPMAN

DE NIEUWE SCHOENTJES

Tekst: C. Swaan-Koopman

Prentjes: Jenny Dalenoord

Uitgave: Raad van de Zending der Ned.-Herv. Kerk, Oegstgeest

Op een eiland, dicht bij de kust van Amerika, woont Peter. Hun huisje staat aan het weggetje, dat langs de velden met suikerriet loopt. Als het riet nog laag staat, kun je er nog overheen kijken, maar later is het wel drie meter hoog en lijkt het wel, of je naast een bos woont. In de tuin staan bomen met vruchten, citroenen en mandarijnen en bananen, en op de grond groeien ananassen. Dat is erg prettig voor de moeder van Peter, dat ze die vruchten heeft, want verder zijn ze maar erg arm.

Langs het paadje loopt Peter te zingen. Hij moet vader zijn middageten brengen, want vader werkt in de riettuinen en kan niet thuis komen eten. Het eten doet moeder in een leeg blikje, waar ze van ijzerdraad een hengel aan gemaakt heeft. Peter zou wel willen dansen van plezier, maar dan morst hij misschien van vaders eten, daarom zingt hij maar en slaat met een stok tegen het blikje de maat erbij.

Waarom is Peter zo blij? Zijn hele leven heeft hij verlangd, een paar schoenen te hebben, maar hij heeft nooit anders dan zijn eigen blote voeten gehad om op te lopen. Hij voelt dan ook niets van de stenen en kuilen van de weg; daarvoor is het dus niet, dat hij naar schoentjes verlangt, maar alleen omdat hij ze zo prachtig vindt. Zulke glimmende, bruine, zoals vader zondags draagt! Maar moeder heeft altijd gezegd: „Schoenen, die komen, als het geld komt, Peter.”

En nu heeft moeder een heleboel bessen uit de tuin kunnen plukken en verkopen op de markt, en wàt bracht ze mee terug? Schoenen voor Peter! O, wat was Peter blij! Als het nu maar gauw zondag was. Peter telt de dagen, hij zingt: Donderdag, vrijdag, zaterdag, zondag! Hij slaat er de maat bij, met het stokje tegen het etensblik: nog vier dagen, dan is het zondag!

Eindelijk is het zaterdag. Nu nog maar één keertje slapen. Met een zucht van verlangen rolt Peter zich in elkaar op zijn slaapmatje. Als je gauw inslaapt, is het gauw morgen. Peter heeft geen bed, daar heeft hij nog nooit van gehoord. Hij slaapt, net als de andere kinderen daar, op een matje, dat in een hoek van het huis op de vloer ligt. De mooie nieuwe schoenen heeft hij netjes naast elkaar op de plank gezet, die vader tegen de muur getimmerd heeft, om potten en pannen op te zetten.

Midden in de nacht schrikken ze allemaal wakker. Wat is dat voor een lawaai? De wind loeit om het huisje en rukt aan de houten luiken. Een orkaan! Die komt daar soms zo ineens opzetten. In de verte hoor je al het geluid van een naderende slagregen. Daar klettert het al op hun dak, dat met platgeslagen stukken blik is bekleed. O, wat een lawaai, Peter wordt er bang van.

Boem, een harde slag, een boom is omgewaaid en valt op het huisje. Daar vliegt de deur open, en met daverend gekletter vliegen alle keukenpannen van de plank. De hanglamp slingert als een schommel aan zijn ketting, de matjes zeilen als grote vogels de deur uit. De kinderen vluchten gillend in moeders armen, terwijl vader probeert, de deur weer dicht te krijgen.

Ineens is alles weer stil; de orkaan gaat even vlug voorbij als hij gekomen is. Moeder steekt de lamp aan en ruimt dan alles op; dan gaan ze weer slapen. „Morgen zal ik op het erf wel zoeken naar de weggewaaide pannen”, zegt vader.

Nu is het morgen en het is zondag. Moeder is al op het erf, als Peter wakker wordt. Zij zoekt alles bij elkaar, wat er vannacht is weggewaaid.

Maar waar zijn de nieuwe schoenen? Peter zoekt overal, binnen en buiten, onder alle struiken, op de weg, tussen het suikerriet aan de overkant. Nergens zijn de schoenen! Hui-
lend komt Peter weer binnen. De teleurstelling is te groot. Het is al tijd voor de zondagschool, maar Peter wil niet gaan. Hij had er zich zo op verheugd, op de nieuwe schoenen te kunnen gaan. Maar moeder vindt het niet goed, dat hij thuis blijft, hij moet toch maar gaan.

Het is niet ver naar de zondagschool. Het gebouw staat midden in het dorp. In de week is daar school en zondags is er kerk voor de mensen en zondagschool voor de kinderen. De onderwijzer begint vandaag met de Heer te danken, dat er niemand gewond is bij de storm van vannacht, en dat het suikerriet niet allemaal is platgeslagen. Maar Peter denkt verdrietig aan zijn schoentjes; hij zingt ook niet mee, er komt geen geluid uit zijn keel.

Maar bij het verhaal moet Peter toch wel luisteren. Het gaat over een vrouw, die een sieraad verloren had. De vrouw was zo bedroefd, ze zocht overal. Onder de meubels, achter de deur. En werkelijk, ze vond het terug! Toen riep ze alle buurvrouwen om het te vertellen. Wat waren ze allemaal blij met haar!

„Dit verhaal heeft de Heer Jezus verteld”, zegt de onderwijzer. „Misschien had Hij zijn Moeder Maria ook wel eens geholpen om iets terug te vinden, waarover ze bedroefd was.”

Peters gezicht klaart ineens op: Dus zou de Heer Jezus ook bedroefd zijn om zijn schoentjes? Maar hij wou toch niet, dat de Heer Jezus verdriet zou hebben, om hem. Hij vouwt zijn handjes en doet zijn ogen dicht. „Ik kan mijn schoentjes niet vinden, Heer Jezus,” bidt Peter stilletjes, „maar ik zal niet meer huilen, moeder wordt anders ook maar verdrietig.”

Nu gaan de kinderen weer zingen en Peter kan nu ook meedoen, hij voelt zich al een beetje getroost.

Op het ogenblik, dat ze al opstaan om naar huis te gaan, zegt de onderwijzer: „Met die storm vannacht is er van alles op het schoolerf gewaaid. Kijk eens, wat ik daar ook gevonden heb! Zijn die misschien van één van jullie?”

En in zijn hand houdt hij een paar bruine schoentjes omhoog! Ze zijn alleen een beetje bemodderd, maar het zijn toch Peters eigen, mooie, nieuwe schoenen.

Nu loopt Peter weer langs het weggetje, naar huis. Wat zingt hij, o wat zingt hij. En ditmaal springt hij er ook bij, want hij heeft zijn schoenen aan, die hij eerst netjes heeft schoongeveegd met een punt van zijn bloesje. Dat is nu wel zwart geworden, maar dat zie je niet, want dat heeft hij weer netjes in zijn broek gestopt.

Moeder staat voor de deur en ziet hem al van verre aankomen. En nu doet ze net als die vrouw uit het verhaal van de Heer Jezus: ze roept de buurvrouw om te vertellen: „Peters schoentjes waren weg, maar nu zijn ze weer teruggevonden.” En allemaal zijn ze even blij.

Dit boekje is van:

